ГРОМАДЯНЕ!

Гине Україна. Вимирає з голоду велика, родюча, багата, многоміліонова країна тут, на Ваших очах, у Європі. Вимирає, доведена до краю насильницьким визиском завойовника – червоного російського імперіяліста. Довго боролася країна, що хотіла жити власним життям, із північним наїздником. Несчисленні жертви поглинула ця боротьба. В льохах чека, на далекому засланні гинули кращі сини нашої Батьківщини – старі, дорослі, юнаки, – чоловіки й жінки, навіть діти, поки знесилені не впали подолані сильнішим ворогом. Та завойовник — насильне "заспокоєння", проголошене ~~лицемірно~~ облудно "ліквідацією банд", не принесло спокою нещасній країні. Невдовзі почалися це гірші муки, у це більшому, масовому маштабі. Насаджуючи примусом колективізацію в країні селян хліборобів, північні насильники не здрігалися перед фізичним винищуванням міліонів міцних, енергійних мужиків за спротив чужій їм системі, що накладала на них пута панщини. Одних нищили на місці военною силою, других гнали сотнями тисяч у далекі північні сторони, де вони гинули масово в холоду, голоду в тяжких умовах каторжних робіт, рубаючи дерево в тайзі, копаючи Біломорський канал... Так викорінено майже цілком хоробру людність Кубанщини, потомків славного українського запорозького козацтва, а землю їх віддано північним осадникам.

Та ось у результаті насильного вивласнення, державної панщини та безжалісного забирання збіжжа від новітніх білих невільників для прогодовання московської півночі, цілу Україну навістив нечуваний, невиданий, ніде на світі голод, без порівняння гірший, ніж у 1921 р., у початку московсько-більшовицької окупації. Колишній шпіхлір Европи конає в голодових корчах. Вимирають цілі села. Трупи голодних валяються по вулицях і дорогах. Прокидається людоїдство. А влада, замість помочі, без жалю стягає останнє збіжжа, та нечуваним терром ~~задушує~~ гамує всякий протест.

В останньому часі московська диктатура розпочала нечуваний похід проти укр. національного руху, ліквідуючи рештки позірної самостійности УССР. Тисячі інтелігентних працівників Українців, навіть комуністів, ліквідується як ворогів славутньої пятилітки, що повернула багату країну в голодову пустиню. І нізвідки, не то помочі, – навіть голосу співчуття. Віддана урядові преса – в СССР іншої нема – про голод і знущання розуміється мовчить. Навпаки російська влада заявляє, що голоду ніякого нема, що це вигадка контрреволюціонерів та інтервенціоністів, та щоб ніхто не перешкоджав їй гнобити „внутрішнього ворога", заключує направо і наліво пакти неагресії.

I ось у цій ситуації нам лишається одно – відгукнутися до серця й совісти культурного світу. ближчими і дальшими сусідами, яким колись грозила загином

77

Люди добрі, освітьcя! Не дайте загинути великому й талановитому народові, ~~станьте йому до помочі~~, протестуючи проти російської екстермінаційної політики, та, закликаючи комітети допомоги голодній Україні,

й протестуючи проти її [illegible]

мобілізуйте громадську думку своєї держави проти нечуваного в історії модерного людства варварства, свідомого винищування цілої нації.